

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoPr/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214204978
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1214204978.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobcu: D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/XX, U., zast. O. D. D., bytom F. XX, U., proti žalovanému: CARLOG, s. r. o., so sídlom Hraničná 18, Bratislava, IČO: 36285234, zast. LEGARTUM s. r. o., so sídlom Hrachová 168, 821 05 Bratislava, IČO: 47 252 332, o zaplatenie ušlej mzdy s príslušenstvom, zaplatenia stravného, zaplatenie adekvátnej časti dovolenky, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 21Cpr 1/2020-598 zo dňa 14.01.2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 21Cpr 1/2020-598 zo dňa 14.01.2022 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 21Cpr 1/2020-598 zo dňa 14.01.2022 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Žalobca sa žalobou domáhal náhrady mzdy, stravného a preplatenia adekvátnej časti dovolenky. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 13.02.2011 uzavrel so žalovaným pracovnú zmluvu na prácu vodiča a mechanika nákladného motorového vozidla. Tiež uviedol, že prácu vykonával svedomite, za čo mu žalovaný mesačne vyplácal dojednanú mzdu a iné náležitosti až do dňa 05.10.2011, kedy skončil práceneschopnosť. Prvú práceneschopnosť mu spôsobil pracovný úraz zo dňa 21.02.2011, kedy pri brúsení tzv. flexi brúskou sa zlomil brúsny kotúč a ten mu prerezal šľachy a nervy zápästia pravej ruky s 15 cm tržnou ranou vo firme Hertsens so sídlom Heirbaan 9, Kruibeke, v Belgicku. Po opätovnom nástupe do práce v Belgicku mal značné bolesti v pravom zápästí s nemožnosťou vykonávať dojednanú prácu mechanika nákladných vozidiel, a bol nútený vyhľadať lekársku pomoc na Slovensku, bol opätovne uznaný práceneschopným od 03.07.2011 do 04.10.2011. Snažil sa celú vec riešiť so žalovaným tým spôsobom, že ho písomne dňa 29.01.2012 a 18.03.2012 vyzval o pridelenie práce, na čo žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval napriek tomu, že ho upozornil na to, že ak nebude reagovať kladne na jeho žiadosti o pridelenie práce a zaplatenie mu prináležiacej mzdy od 05.10.2011, inak bude nútený sa domáhať svojho práva súdnou cestou. Napriek žiadostiam o pridelenie práce podľa pracovnej zmluvy zo dňa 13.02.2011 a skutočnosti, že žalovaný neprejavil svoju vôľu ukončiť tento pracovný pomer a tiež skutočnosti, že žalovaný mu dodnes nepridelil dojednanú prácu a ani mu neplatí dojednanú mzdu, je jeho sociálne postavenie ohrozené, lebo nemá žiadny príjem a má vyživovaciu povinnosť voči neplnoletému synovi. Zo strany zamestnávateľa nebol žiadnym relevantným spôsobom oboznámený s pracovným poriadkom, v ktorom by bol oboznámený s tým, ako má postupovať v prípade

ukončenia práceneschopnosti. Nebol preto povinný dostaviť sa dňa 05.10.2011 do sídla zamestnávateľa na Miletičovej 1 v Bratislave a ani nebol povinný žiadať pridelenie práce po skončení práceneschopnosti.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, žiadal ju zamietnuť a uviedol, že existencia pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 13.02.2011 nie je sporná. Žalobca sa stal dočasne práceneschopným odo dňa 25.07.2011. Žalobca však žalovaného v čase ukončenia práceneschopnosti, t. j. ku dňu 04.10.2011 nijako nekontaktoval a neinformoval ho, že počnúc dňom 05.10.2011 je práceneschopný a teda bolo jeho povinnosťou nastúpiť do práce. Žalobca neoznámil skončenie práceneschopnosti, čo by žalovanému umožnilo pridelovať mu prácu počnúc dňom 05.10.2011. Žalovaný obdržal potvrdenie o ukončení dočasnej pracovnej neschopnosti až dňa 13.10.2011. Do tohto momentu bol v domnienke, že žalobca je stále práceneschopný. Žalovaný až dňa 13.10.2011 zistil, že žalobca je od 05.10.2011 práceneschopný, preto vyhodnotil túto skutočnosť tak, že jeho neprítomnosť v práci považoval za neospravedlnenú absenciu, ktorú vzhľadom na jej dĺžku trvania považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny a preto listom zo dňa 14.10.2011 s ním ukončil pracovný pomer okamžite. Žalobca si zásielku osobne prevzal dňa 24.10.2011. Ku skončeniu pracovného pomeru teda došlo dňom doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi, t. j. dňa 24.10.2011. Následne žalovaný dňa 31.10.2011 obdržal lekársku správu žalobcu bez sprievodného listu, bez bližšieho popisu, z akého dôvodu ju žalobca žalovanému poslal. K tejto lekárskej správe sa žalovaný vyjadril listom zo dňa 16.11.2011, v ktorom potvrdil skončenie pracovného pomeru. Žalobca skončenie pracovného pomeru nenapadol v zákonom stanovenej lehote žalobou na súde v zmysle § 77 Zákonníka práce, preto sa v danom prípade súd už nemôže zaoberať otázkou platnosti skončenia pracovného pomeru a to ani ako predbežnou otázkou a pracovný pomer žalobcu skončil dňa 24.10.2011, aj keby išlo o neplatné skončenie pracovného pomeru.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 19Cpr/3/2014 - 205 zo dňa 27.10.2016 tak, že žalobu zamietol. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 2CoPr/4/2017 - 267 zo dňa 18.04.2018 vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Na základe dovolania rozhodoval v spore Najvyšší súd SR, ako súd dovolací, ktorý uznesením č. k. 3Cdo/26/2019 - 358 zo dňa 10.10.2019 vyššie uvedený rozsudok odvolacieho súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a uviedol, že dovolacia argumentácia žalobcu ohľadne konkludentne uzatvorenej pracovnej zmluvy s miestom výkonu práce v Belgicku predstavovala podstatné tvrdenie uvedené v odvolaní podľa § 387 ods. 3 CSP, na ktoré odvolací súd nedal špecifickú odpoveď. Ničím neodôvodnil, prečo je neopodstatnená odvolacia argumentácia týkajúca sa existencie pracovného pomeru založeného konkludentne, a z neho žalobcom vyvodzovaných nárokov. Krajský súd, viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu SR, tak v spore opätovne rozhodoval o odvolaní žalobcu, kedy uznesením č. k. 14CoPR/10/2019 - 371 zo dňa 28.07.2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil s tým, že v súvislosti s námietkou porušenia ústavných práv žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie v danej veci bude potrebné, aby okresný súd posúdil podľa príslušných ustanovení Zákonníka práce ako aj podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, týkajúci sa právneho úkonu dôvodnosť tvrdenia žalobcu ohľadne uzavretia pracovnej zmluvy konkludentne dňa 14.02.2011, a posúdiť prejav vôle zmluvných strán ako aj platnosť, prípadne neplatnosť takejto pracovnej zmluvy a následne skúmať dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu z tejto zmluvy. Bude preto potrebné, aby sa touto otázkou, resp. nárokom žalobcu z inej zmluvy uzavretej konkludentne, zaoberal okresný súd a na základe zhodnotenia predložených dôkazov znovu rozhodol o nároku na zaplatenie ušlej mzdy s príslušenstvom, a ďalších nárokov v zmysle podanej žaloby, s prihliadnutím aj na tvrdenie žalobcu, že k zániku takejto konkludentne uzavretej zmluvy, s miestom výkonu práce v Belgicku zatiaľ nedošlo a tento pracovný pomer nebol doteraz nijakým spôsobom ukončený.

5. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 07.04.2021 (č. I. 440) mal za to, že okrem pracovného pomeru založeného písomnou pracovnou zmluvou zo dňa 13.02.2011 s dojednaným miestom výkonu práce v sídle žalovaného Miletičova 1, Bratislava došlo medzi stranami dňa 14.02.2011 konkludentným spôsobom k uzatvoreniu pracovného pomeru na pozíciu mechanika nákladných motorových vozidiel, zásobovača a vodiča osobného motorového vozidla s miestom výkonu práce v Belgicku v areáli firmy Hertsens Transport NV Heirbaan 9, 9150 Kruibeke. Skutočnosť, že žalobca vykonával práce mechanika nákladných motorových vozidiel v priestoroch uvedenej belgickej firmy potvrdil samotný žalovaný vo svojich písomných a ústnych vyjadreniach, ako aj k nim predložených dôkazoch - mzdových listoch žalobcu, v ktorých sa uvádzajú náhrady spojené s výkonom práce v

zahraničí. Ak bol tento pracovný pomer založený konkludentne 14.02.2011 a do dnešného dňa sa neskončil, tak tento trvá dodnes a žaloba je dôvodná.

6. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 21.04.2021 (č. I. 446 a nasl.) argumentoval, že žalobca ohľadne konkludentného uzatvorenia pracovnej zmluvy neunesol dôkazné bremeno, a existenciu uzatvoreného pracovného pomeru nepodložil žiadnym relevantným dôkazom. Za vyše 7 rokov trvania daného sporu bola v konaní preukázaná existencia jediného pracovného pomeru, resp. skutočnosť z akého pracovného pomeru si žalobca uplatňoval od žalovaného dané nároky nasledovnými skutočnosťami: a) žalobca v žalobnom návrhu vychádza z pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 13.02.2011, teda z pracovného pomeru, z ktorého si uplatňuje dané nároky, b) do konania za vyše 7 rokov bola predložená iba jedna pracovná zmluva, a to pracovná zmluva zo dňa 13.02.2011, c) v žiadosti o pridelenie práce zo dňa 29.01.2012, ktorú predložil žalobca do konania vychádza, z pracovného pomeru zo dňa 13.02.2011 „Dňa 13. februára som uzavrel s vašou firmou pracovný pomer...“ d) opätovná žiadosť o pridelenie práce zo dňa 18.03.2012 „som nútený Vás opätovne žiadať o pridelenie práce podľa pracovnej zmluvy zo dňa 13.02.2011“. Naopak, za vyše 7 rokov trvania sporu žalobca v konaní nepredložil jediný dôkaz o existencii iného pracovného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca všetku argumentáciu opiera iba o nepodložené tvrdenie. Zo samotného obsahu pracovnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že žalobca mal u žalovaného vykonávať prácu vodiča a mechanika nákladného motorového vozidla, ktoré budú vyžadovať výkon činnosti aj mimo sídla žalovaného. Bez ohľadu na to, že v danom čase vykonával žalobca iba činnosť automechanika, pracovná zmluva obsahuje práva a povinnosti, ktoré sa viažu aj na prácu vodiča, zmluva teda s výkonom pracovanej činnosti mimo sídla žalovaného počítala, a preto by prirodzene ani po začatí výkonu činnosti vodiča nebolo potrebné uzavretie inej pracovnej zmluvy, tak ako mylne uvádza žalobca. Žalobca vopred vedel a bol s tým uzrozumený, že bude potrebné, na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.02.2011, pre výkon svojej pracovnej činnosti cestovať aj do zahraničia, čo preukazuje aj výpoveď žalobcu na pojednávaniach.

7. Z opätovne vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie viazaný názorom odvolacieho súdu preukázané, že žalobca so žalovaným uzavrel pracovný pomer na základe písomnej pracovnej zmluvy zo dňa 13.02.2011, s dňom nástupu do práce od 13.02.2011. V čl. II zmluvy je druh práce charakterizovaný ako práca vodiča a mechanika nákladného motorového vozidla. Táto práca je zaradená do 2. stupňa náročnosti práce. V rámci tohto druhu práce sa zamestnanec zaväzuje okrem vedenia nákladného motorového vozidla vykonávať všetky s tým súvisiace činnosti, ako napr. nakladanie a vykladanie prepravovaného materiálu, čistenie a technická údržba motorového vozidla, oprava vozidiel podľa potreby zamestnávateľa, vybavovanie formalít na hraničných alebo colných kontrolách a ďalšie práce týkajúce sa dopravy nákladného motorového vozidla na základe pokynov zamestnávateľa. Podľa čl. III zmluvy, miesto výkonu práce bolo dohodnuté ako sídlo zamestnávateľa, pričom bude v rámci výkonu práce vykonávať činnosť vodiča nákladného motorového vozidla v rámci vnútroštátnej i medzinárodnej nákladnej cestnej dopravy podľa pokynov zamestnávateľa. V čl. IX ods. I zmluvy v prípade absencie zamestnanca v práci z dôvodu choroby, alebo úrazu oznámi zamestnanec svoju neprítomnosť zamestnávateľovi do 9.00 hodiny prvého dňa takejto neprítomnosti a uvedie jej dôvod a pravdepodobný termín návratu do práce. Pokiaľ dôjde ku skutočnosti odôvodňujúcej pracovnú neschopnosť zamestnanca počas pracovného turnusu, je zamestnanec povinný okrem informovania zamestnávateľa, o tejto skutočnosti informovať aj dispečing. Žalobca vo výzve zo dňa 29.01.2012, doručenej žalovanému dňa 14.02.2012, žiadal o pridelenie práce a o mimosúdne vyrovnanie ohľadom výplaty mzdy a náhrady primeranej nemajetkovej ujmy. Listom zo dňa 18.03.2012 žalobca opätovne vyzval žalovaného na pridelenie práce a mimosúdne vyrovnanie ohľadom výplaty mzdy a náhradu primeranej nemajetkovej ujmy. Z ukončenia pracovného pomeru zamestnávateľom zo dňa 14.10.2011 vyplýva, že žalovaný ukončil pracovný pomer so žalobcom z dôvodu, že od 25.07.2011 bol práceneschopný, táto práceneschopnosť trvala do 04.10.2011. Podľa potvrdenia lekára dňom 05.10.2011 bol práceneschopný, avšak do práce nenastúpil a ani zamestnávateľa nekontaktoval. Nakoľko svoju práceneschopnosť oznámil zamestnávateľovi neskoro, až 13.10.2011 a ani od 05.10.2011 do 14.10.2011 do práce nenastúpil, eviduje mu zamestnávateľ od dňa 05.10.2011 neospravedlnenú absenciu, takéto správanie považuje za hrubé porušenie pracovnej disciplíny a preto končí so žalobcom pracovný pomer s okamžitou platnosťou podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Žalobca prevzal výpoveď dňa 24.10.2011. Žalovaný oznámením zo dňa 16.11.2011 potvrdil, že od žalobcu dňa 31.10.2011 obdržal potvrdenie, v ktorom ošetrojúci lekár žalobcu potvrdil, že nemôže naďalej vykonávať prácu vodiča - mechanika. Vzhľadom k tomu, že po ošetrovaní v Belgicku vo februári 2011 odišiel

domov a nezaslal zamestnávateľovi práceneschopnosť od lekára, ani neoznámil, či ho lekár uznal práceneschopným v dôsledku poranenia, neoznámil jeho poranenia za pracovný úraz. V oznámení je tiež uvedené, že v období od 25.07.2011 do 04.10.2011 bol žalobca uznaný práceneschopným, avšak od 05.10.2011 zamestnávateľovi nedal na vedomie, že už je práceneschopný a nepožiadaval ani o zmenu pracovného zaradenia. Od ukončenia práceneschopnosti bola žalobcovi evidovaná absencia, a keďže doklad o zmene pracovnej schopnosti bol zamestnávateľovi doručený až po skončení pracovného pomeru, skončenie pracovného pomeru považuje zamestnávateľ za platné.

8. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa § 1 ods. 4, § 17 ods. 2, § 18, § 42 ods. 1, § 68 ods. 1 písm. b), § 77 Zákonníka práce a § 3, § 35 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka.

9. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že po skončení jeho práceneschopnosti oznámil túto skutočnosť bezodkladne zamestnávateľovi, ani nenastúpil riadne do práce, neoznámil dôvod nenastúpenia do práce, a teda reálne nevykonával prácu, ktorú by mu zamestnávateľ pridelil. Pre posúdenie dôvodnosti nároku v spore o zaplatenie mzdy je rozhodujúce, či boli splnené predpoklady pre vznik nároku na mzdu. Z pracovnoprávneho hľadiska platí zásada, že mzda sa poskytuje až vtedy, keď je práca zo strany zamestnanca už vykonaná. Žalobca reálne nevykonával v danom rozhodnom čase prácu pre zamestnávateľa, neospravedlnil včas svoju absenciu v práci, žalovaný s ním platne rozviazal pracovný pomer ku dňu 24.10.2011, a preto mu nevznikol nárok na náhradu mzdy a mzdové nároky za nevyčerpanú dovolenku a stravné tak, ako si ich uplatnil v žalobe.

10. Pokiaľ ide o dovolacím a odvolacím súdom vytknuté nepreskúmanie možnosti konkludentného vzniku ďalšieho pracovného pomeru medzi stranami súd prvej inštancie uvádza, že medzi stranami nedošlo k vzniku ďalšieho pracovného pomeru konkludentným spôsobom. V konaní neboli identifikované také skutočnosti, ktoré by preukázali a odôvodnili konkludentný vznik ďalšieho pracovného pomeru medzi stranami s miestom výkonu v Belgicku. Žalobca týmto smerom nevyprodukoval žiadne relevantné dôkazy; jeho tvrdenia ohľadne vôle uzavrieť takýto pracovný pomer v kontexte vykonaných dôkazov neboli preukázané. Druh práce žalobcu je špecifikovaný v čl. II pracovnej zmluvy - ide o pozíciu vodiča a mechanika nákladného motorového vozidla. V rámci tohto druhu práce sa zamestnanec zaväzuje okrem vedenia nákladného motorového vozidla vykonávať všetky s tým súvisiace činnosti, ako napr. nakladanie a vykladanie prepravovaného materiálu, čistenie a technická údržba motorového vozidla, oprava vozidiel podľa potreby zamestnávateľa, vybavovanie formalít na hraničných alebo colných kontrolách a ďalšie práce týkajúce sa dopravy nákladného motorového vozidla na základe pokynov zamestnávateľa. Je tak zrejmé, že práca žalobcu nezahŕňala iba pozíciu vodiča a mechanika, ale široký rozsah na to naviazaných činností, navyše podľa potreby a pokynov žalovaného ako zamestnávateľa. S tým súvisí aj čl. III pracovnej zmluvy označený ako miesto výkonu práce. Podľa tejto časti zmluvy „je miesto výkonu práce sídlo zamestnávateľa“. Zamestnanec bude v rámci výkonu práce vykonávať činnosť vodiča nákladného motorového vozidla v rámci vnútroštátnej i medzinárodnej nákladnej cestnej dopravy podľa pokynov zamestnávateľa“. Ak sa teda jedná o prácu vodiča/mechanika a s tým spojené ďalšie pracovné aktivity podľa potrieb a pokynov zamestnávateľa, je zrejmé, že miesto výkonu práce nemožno vykladať doslovne a formalisticky spôsobom, že práca žalobcu je výslovne naviazaná na sídlo žalovaného. Prihliadnuc na dohodnutý druh práce (podstatu tejto práce) takýto výklad ani nie je možný - vnútroštátna i medzinárodná nákladná cestná doprava predsa nemôže byť vykonávaná na jednom mieste v Bratislave. Sám žalobca počas konania niekoľkokrát uviedol, že „sa chodilo na turnusy“. Iba na doplnenie súd prvej inštancie uvádza, že ak by ku konkludentnému vzniku pracovného pomeru v skutočnosti došlo, Zákonník práce v takom prípade ukladá povinnosť vyhotoviť pracovnú zmluvu, resp. písomný dokument ako potvrdenie o dohode medzi zamestnancom a zamestnávateľom o podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy. Táto skutočnosť však v konaní nebola preukázaná. Z vykonaného dokazovania nevyplýva vôľa strán uzatvoriť ďalšiu pracovnú zmluvu s miestom výkonu práce v Belgicku. Túto vôľu počas konania tvrdil iba žalobca, avšak objektívnym pohľadom sa táto vôľa nijakým spôsobom nepreukázala. Možno tak uzavrieť, že pôvodná písomná pracovná zmluva nepredstavuje právny základ, z ktorého by žalobca mohol vyťažiť svoj nárok (pracovný pomer bol ukončený okamžitým skončením podľa § 68 Zákonníka práce). Taktiež žalobcom tvrdená ďalšia pracovná zmluva s miestom výkonu práce v Belgicku, ktorá mala vzniknúť konkludentným spôsobom, nebola v konaní zistená, a teda je nárok žalobcu po všetkých stránkach nepreukázaný a nedôvodný. S poukazom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

11. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

12. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý nesúhlasil s rozhodnutím súdu o zamietnutí žaloby a navrhol odvolaciemu súdu, aby vyhovel podanému odvolaniu v celom rozsahu. V podanom odvolaní žalobca namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s otázkami, na zodpovedanie ktorých ho zaviazal odvolací, resp. dovolací súd, ako ani sa okresný súd vôbec právne nevyrovnal so zásadne relevantnou skutočnosťou, ktorá preukazuje, že žalobca a žalovaný sa ešte pred podpisom písomnej pracovnej zmluvy z 13.02.2011, ktorá umožňovala výkon práce žalobcu ako mechanika len v mieste sídla žalovaného na ulici Miletičovej č. 1 v Bratislave, ústne v telefonickom rozhovore zo dňa 11.02.2011 dohodli na jeho pracovnom pomere ako mechanika s dňom nástupu do práce 14.02.2011 v areáli belgickej firmy Hertsens transport NV 9150 Heirbaan 9 Kruibeke v Belgicku za mesačnú základnú mzdu 530,- Eur, skúšobnou dobou tri mesiace s tým, že žalovaný zabezpečí dňa 13.02.2011 žalcov odvoz z Liptovského Mikuláša do uvedeného areálu v Belgicku a iné dojednania. Tvrdenie okresného súdu, že žalobca vykonával práce mechanika v rámci medzinárodnej nákladnej dopravy, nemajú oporu v skutkovom a právnom stave, keďže v pracovnej zmluve z 13.10.2011 nie je uvedené, že bude vykonávať práce mechanika mimo sídla žalovaného na ul. Miletičovej č. 1 v Bratislave teda automaticky v mieste, kde sa nákladné vozidlá žalovaného momentálne nachádzali, napr. v Belgicku, čo však by bolo možné len po vystavení písomného cestovného príkazu. Keďže žalovaný nikdy žalobcovi nevydal písomný cestovný príkaz na výkon práce v Belgicku, z uvedeného je zrejmé, že žalobca nevykonával prácu mechanika v Belgicku na základe písomnej pracovnej zmluvy z 13.02.2011, ale na základe ústnej dohody zo dňa 11.02.2011 medzi konateľkou žalovaného a žalobcom. Žalobca tieto skutočnosti považuje za preukázané prípisom zo dňa 13.01.2022. Tým, že právna zástupkyňa žalovaného vôbec nereagovala na jeho skutkové tvrdenia v prípise zo dňa 13.01.2022 a teda ani výslovne nepoprela tieto tvrdené skutočnosti a preto týmto výslovným nepopretím skutkových tvrdení potvrdila vznik pracovného pomeru žalobcu ako mechanika od 14.02.2011 v Belgicku, ktorý je obsahovo iný ako ten na základe pracovnej zmluvy z 13.02.2011. Súčasne žalobca zdôrazňuje, že on a žalovaný svojím konkluzívnym konaním naplnili uvedenú ústnu dohodu zo dňa 11.02.2011 a to tým, že žalobca od 14.02.2011 vykonával v Belgicku na pokyn žalovaného prácu aj mechanika a za túto prácu mu žalovaný platil základnú mesačnú mzdu vo výške 530,- Eur. Podľa žalobcu v Zákonníku práce a ani v žiadnom inom zákone nie je uvedená povinnosť vyhotoviť pracovnú zmluvu, resp. potvrdenie o dohode medzi zamestnancom a zamestnávateľom o podstatných náležitostiach zmluvy v prípade, ak by došlo ku konkludentnému vzniku pracovného pomeru. Je preukázané, že boli splnené podmienky, teda nastali také skutočnosti, s ktorými právna norma spája vznik pracovnej zmluvy, teda nastali objektívne skutočnosti vo vzťahu k judikatúre Najvyššieho súdu SR R9/1997 a R68/1971. Ak žalovaný platil žalobcovi za výkon práce mechanika od 14.02.2011 do 05.10.2011 sumu 530,- Eur mesačne a žalobca túto mzdu prijal, a ak žalovaný platil dane Slovenskej republike z tejto mzdy a tiež odvádzal odvody do Sociálnej a zdravotnej poisťovne, je nepochybné, že sa jedná o prejav žalobcovej vôle a vôle žalovaného, ktorý bol slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca uniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Je zrejmé, že v konaní okresného súdu došlo k vade konania, ktorá mala za následok porušenie žalobcových práv na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Podaním zo dňa 18.02.2022 označeným ako doplnenie odvolania žalobca opätovne tvrdil tie isté skutočnosti, ako v podanom odvolaní, s poukazom na konkludentný prejav vôle strán sporu uzavrieť pracovný pomer. V predmetnom podaní citoval judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorú označil ako „NS SR ZB. III. str. 19“ (č. I. 627-628).

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že z obsahu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 26/2019, z ktorého mal pri rozhodovaní okresný súd vychádzať vyplýva, že jedinou nastolenou otázkou, resp. otázkou ktorou sa mal okresný súd vysporiadať a dostatočne odôvodniť bola otázka „týkajúca sa existencie pracovného pomeru, založeného konkludentne a z neho vyvodzovaných nárokov, ktoré si v konaní uplatnil žalobca“. Žalobca má za to, že okresný súd sa v rozsudku nevysporiadal s danou otázkou a teda, že sú naplnené dôvody odvolania. Ako primárny dôvod odvolania žalobca uvádza, že okresný súd sa nevysporiadal s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, a to konkrétne s prípisom žalobcu s názvom „doplnenie - upresnenie mojej výpovede zo dňa 28.01.2016“ zo dňa 13.01.2022. Žalobca spomínaný prípis

predložil na poslednom pojednávaní po siedmich rokoch trvania konania. Prípís je podľa žalovaného zhlukom tvrdení žalobcu, ktorými má objasniť svoju výpoveď z roku 2016. Spomínaný prípis teda nie je nový dôkaz, ktorý je spôsobilý zvrátiť konanie, ako sa mylne domnieva žalobca, ale sumárom tvrdení žalobcu, ktoré boli za sedem rokov priebehu konania mnohonásobne žalobcom prezentované, avšak žiadnym dôkazom neboli podložené. V danej súvislosti podľa názoru žalovaného, žalobca teda neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a prípis nemožno považovať za nový dôkaz. Žalobca mal priestor sedem rokov, aby do konania predložil akýkoľvek dôkaz preukazujúci založenie iného pracovného pomeru medzi stranami sporu, uvedené však nespravil a z daného dôvodu bola žaloba opodstatnene zamietnutá. Ohľadne tvrdení žalobcu v odvolaní, že rozsudok je zmätočný a neúplný, nemožno súhlasiť. Okresný súd sa nielenže vyjadril k všetkým relevantným a podstatným otázkam, ale v rozsudku vysvetľuje, že s tvrdeniami, ktoré nesúvisia s meritom veci, nie je okresný súd povinný sa v rozsudku zaoberať.

15. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že toto vyjadrenie žalovaného považuje za účelové a poznamenané zásadnými nedoloženými tvrdeniami. Vo vyjadrení žalovaný uvádza, že jedinou nastolenou otázkou s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 26/2019 je vysporiadať a dostatočne odôvodniť otázku týkajúcu sa existencie pracovného pomeru založeného konkludentne a z neho vyplývajúcich nárokov žalobcu. Avšak Krajský súd v Bratislave vo svojom uznesení č. k. 14CoPr/10/2019 uložil súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie v dostatočnom rozsahu, zhodnotiť zistený skutkový stav veci a na základe právneho posúdenia veci znovu rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade so zákonnými ustanoveniami. Ako je uvedené v žalobcovom odvolaní, súd prvej inštancie sa absolútne nevysporiadal so žalobcovým listinným dôkazom - prípisom zo dňa 13.01.2022, ako ani sa súd prvej inštancie nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný na pojednávaní dňa 14.01.2022 krátkou cestou prevzal tento prípis a výslovne nepoprel skutočnosti v ňom uvedené, a teda skutočnosť o ústnom uzatvorení pracovnej zmluvy zo dňa 11.02.2011 sa stala nespornou skutočnosťou. Poukazuje na to, že ako slabšia strana v konaní mal právo predložiť prípis ako dôkaz až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej. Z uvedeného je zrejmé, že poukazovanie žalovaného na žalobcovu možnosť tento dôkaz predložiť aj skôr je irelevantné.

16. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa v plnom rozsahu pridriava predchádzajúcim vyjadrením produkovaným v konaní, prostredníctvom ktorých sa viacnásobne vyjadril k právnemu a skutkovému stavu v danej veci. Má za to, že žalobca vo vyjadrení len opakuje svoje tvrdenia a z tohto dôvodu nepovažuje za potrebné opätovne opakovať už prezentovaný právny a skutkový stav.

17. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosť odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

18. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol, je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

19. Z hľadiska skutkového stavu bolo v prejednávanej veci zistené, že žalobca vykonával prácu pre žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.02.2011 s miestom výkonu práce v sídle zamestnávateľa ako vodič - mechanik nákladného motorového vozidla v rámci medzinárodnej nákladnej dopravy a podľa pokynov zamestnávateľa najmä v Belgicku, avšak vždy pre žalovaného. Žalobca bol práceneschopný od 25.07.2011 do 04.10.2011. Oznámenie o ukončení práceneschopnosti zaslal žalovanému poštou, ktorý ju prevzal dňa 13.10.2011. Nakoľko žalobca neinformoval žalovaného o ukončení svojej práceneschopnosti včas, resp. nenastúpil do práce riadne alebo neoznámil

zamestnávateľovi prekážky v práci na jeho strane, žalovaný evidoval žalobcovi od 05.10.2011 neospravedlnenú absenciu v trvaní 8 dní, z dôvodu ktorého v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce okamžite skončil so žalobcom pracovný pomer. Zásielku s okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 14.10.2011 si žalovaný prevzal dňa 24.10.2011, avšak nakoľko nebola označená zamestnávateľom ako odosielateľom, s jej obsahom sa neoboznámil a zahodil zásielku. Z uvedeného dôvodu pri uplatňovaní mzdových nárokov vychádzal žalobca z predpokladu, že pracovný pomer naďalej trvá. Žalovaný tvrdil, že pracovný pomer skončil ku dňu 24.10.2011, pričom právny úkon zamestnávateľa, ktorý si žalobca prevzal dňa 24.10.2011, nebol z dôvodu námietky neplatnosti právneho úkonu napadnutý žalobou na súde v zmysle § 77 Zákonníka práce.

20. Prejednávanú vec je teda potrebné posudzovať s ohľadom na to, že žalovaný rozviazal so žalobcom pracovný pomer listom zo dňa 14.10.2011, ktorý žalobca prevzal dňa 24.10.2011. Neplatnosť skončenia pracovného pomeru nebola žalobcom napadnutá žalobou na súde. V posudzovanej veci sa súd prvej inštancie preto ani nezaoberal otázkou neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného.

21. Súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko žalobca si v konaní uplatňoval mzdové nároky od 05.10.2011 z pracovného pomeru, ktorý platne skončil ku dňu 24.10.2011, odkedy mu nevznikol nárok na pridelenie práce ani náhradu mzdy. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že po skončení jeho práceneschopnosti oznámil túto skutočnosť bezodkladne zamestnávateľovi, ani nenastúpil riadne do práce, neoznámil dôvod nenastúpenia do práce, a teda reálne nevykonával prácu, ktorú by mu zamestnávateľ prideliť. Pre posúdenie dôvodnosti nároku v spore o zaplatenie mzdy je rozhodujúce, či boli splnené predpoklady pre vznik nároku na mzdu. Z pracovnoprávneho hľadiska platí zásada, že mzda sa poskytuje až vtedy, keď je práca zo strany zamestnanca už vykonaná. Žalobca reálne nevykonával v danom rozhodnom čase prácu pre zamestnávateľa, neospravedlnil včas svoju absenciu v práci, žalovaný s ním platne rozviazal pracovný pomer ku dňu 24.10.2011 a preto mu nevznikol nárok na náhradu mzdy a mzdové nároky za nevyčerpanú dovolenku a stravné tak, ako si ich uplatnil v žalobe. Súd prvej inštancie vyvodil záver, že ak aj žalobca tvrdí, že si zásielku neprečítal, lebo ako odosielateľ na obálke nebola pečiatka spoločnosti Carlog, uvedené nemá žiaden relevantný dopad na skutočnosť, že žalobca si zásielku osobne prevzal dňa 24.10.2011 a týmto dňom aj nastali účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru, lebo uvedená písomnosť bola na obálke riadne označená. Odvolací súd sa stotožňuje s uvedeným záverom súdu prvej inštancie, nakoľko žalobca osobne prevzal zásielku dňa 24.10.2011, čo má súd za preukázané doručenkou s podpisom žalobcu založenou v súdnom spise a v spojení s podacím lístkom je preukázaná skutočnosť, že zásielku podával zamestnávateľ - žalovaný.

22. Pokiaľ ide o dovolacím súdom vytknuté nepreskúmanie možnosti konkludentného vzniku ďalšieho pracovného pomeru medzi stranami sporu, tak odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku sa touto otázkou zaoberal a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa k nej vyjadril dostatočným spôsobom, s ktorého záverom sa odvolací súd stotožňuje.

23. Súd prvej inštancie v predmetnej otázke dospel k záveru, že medzi stranami nedošlo k vzniku ďalšieho pracovného pomeru konkludentným spôsobom. V konaní neboli identifikované také skutočnosti, ktoré by preukázali a odôvodnili konkludentný vznik ďalšieho pracovného pomeru medzi stranami s miestom výkonu v Belgicku. Žalobca týmto smerom nevyprodukoval žiadne relevantné dôkazy, jeho tvrdenia ohľadne vôle uzavrieť takýto pracovný pomer v kontexte vykonaných dôkazov neboli preukázané. Druh práce žalobcu je špecifikovaný v čl. II pracovnej zmluvy - ide o pozíciu vodiča/mechanika nákladného motorového vozidla. V rámci tohto druhu práce sa zamestnanec zaväzuje okrem vedenia nákladného motorového vozidla vykonávať všetky s tým súvisiace činnosti, ako napr. nakladanie a vykladanie prepravovaného materiálu, čistenie a technická údržba motorového vozidla, oprava vozidiel podľa potreby zamestnávateľa, vybavovanie formalít na hraničných alebo colných kontrolách a ďalšie práce týkajúce sa dopravy nákladného motorového vozidla na základe pokynov zamestnávateľa. Je tak zrejmé, že práca žalobcu nezahŕňala iba pozíciu vodiča a mechanika, ale široký rozsah na to naviazaných činností, navyše podľa potreby a pokynov žalovaného ako zamestnávateľa. Ak sa teda jedná o prácu vodiča/mechanika a s tým spojené ďalšie pracovné aktivity podľa potrieb a pokynov zamestnávateľa, je zrejmé, že miesto výkonu práce nemožno vykladať doslovne a formalistickým spôsobom, že práca žalobcu je výslovne naviazaná na sídlo žalovaného. Prihliadnuc na dohodnutý druh práce takýto výklad ani nie je možný - vnútroštátna i medzinárodná nákladná cestná doprava predsa

nemôže byť vykonávaná na jednom mieste v Bratislave. Z vykonaného dokazovania nevyplýva vôľa strán uzatvoriť ďalšiu pracovnú zmluvu s miestom výkonu práce v Belgicku. Túto vôľu počas konania tvrdil iba žalobca, avšak objektívnym pohľadom sa táto vôľa nijakým spôsobom nepreukázala. Možno tak uzavrieť, že pôvodná písomná pracovná zmluva nepredstavuje právny základ, z ktorého by žalobca mohol vyťažiť svoj nárok. Taktiež žalobcom tvrdená ďalšia pracovná zmluva s miestom výkonu práce v Belgicku, ktorá mala vzniknúť konkludentným spôsobom, nebola v konaní zistená, a teda je nárok žalobcu po všetkých stránkach nepreukázaný a nedôvodný.

24. S vyššie uvedeným právnym záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Navyše odvolací súd uvádza, že v pracovnoprávných vzťahoch je prípustnosť atypických zmluvných foriem vylúčená. Podľa § 18 Zákonníka práce je zmluva podľa tohto zákona alebo iných pracovnoprávných predpisov uzatvorená, len čo sa účastníci dohodli na jej obsahu. Uvedené kogentné ustanovenie Zákonníka práce je právnou teóriou i aplikačnou praxou spájané so zásadou numerus clausus zmluvných typov v pracovnom práve, ktorá vyjadruje zákaz iného správania, ako je správanie predpokladané pracovnoprávnou normou. Keďže Zákonník práce nepripúšťa možnosť inej úpravy vzniku pracovnoprávneho vzťahu medzi jeho účastníkmi, iba takej, ktorá je obsiahnutá v príslušných ustanoveniach pracovnoprávných predpisov, považuje sa iná úprava za takú, ktorá je v rozpore s príslušnými pracovnoprávnymi predpismi. V dôsledku toho aj sloboda určenia obsahu pracovnej zmluvy zmluvnými stranami je limitovaná kogentnými ustanoveniami pracovnoprávných predpisov - zmluvné strany sa nemôžu dohodnúť na obsahu pracovnej zmluvy, ktorý by bol v rozpore s nimi. Pracovnoprávne vzťahy vznikajú najskôr od uzatvorenia pracovnej zmluvy alebo dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak (§ 1 ods. 3 Zákonníka práce). Z uvedeného ustanovenia, ktoré upravuje najskorší možný okamih vzniku pracovnoprávneho vzťahu vyplýva, že právny vzťah založený pred uzavretím pracovnej zmluvy nemožno kvalifikovať ako pracovnoprávny vzťah. Ak by zamestnanec a zamestnávateľ neuzavreli písomnú pracovnú zmluvu, a vznikol by faktický pracovný pomer, podstatnými náležitosťami pracovnej zmluvy by boli tie náležitosti, ktoré si medzi sebou dohodli ústne. Ak by podstatné náležitosti boli ústne dohodnuté, pracovný pomer by bol platne založený. Totiž v zmysle judikatúry aj keď pracovná zmluva musí mať náležitosti požadované ustanovením § 43 ods. 1 Zákonníka práce, nemusí byť vo všetkých prípadoch uzavretá písomnou formou, ale prejavy vôle účastníkov sa môžu uskutočniť aj iným spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o tom, čo chceli účastníci prejavíť. To znamená, že pracovná zmluva môže byť uzavretá ústne aj konkludentne.

25. Odvolací súd však zastáva názor, zhodne so súdom prvej inštancie, že v predmetnom prípade medzi stranami sporu nedošlo k vzniku ďalšieho pracovného pomeru konkludentným spôsobom. V konaní nebolo preukázané, že by sa strany sporu dohodli čo i len ústnym spôsobom na takých podstatných náležitostiach v zmysle § 43 ods. 1 Zákonníka práce, ktoré by odôvodňovali založenie pracovného pomeru konkludentným spôsobom.

26. Ak aj žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho listinným dôkazom - prípisom zo dňa 13.01.2022, ktorý žalobca poukázal na ústnu dohodu z 11.02.2011 uzavretú medzi žalobcom a žalovaným, ktorú možno považovať za konkludentné uzavretie pracovného pomeru a že tak isto sa žalovaný k tomuto prípisu žalobcu nevyjadril, resp., výslovne nepoprel skutočnosť uvádzané žalobcom, a preto sa tieto považujú za nesporné, tak odvolací súd uvádza, že nie je úlohou súdu vykonať všetky navrhované dôkazy a toto ani nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý strana sporu považuje za významný. Rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí iba súdu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nerozhodné alebo nadbytočné), nejde o postup, ktorým bola strane sporu odňatá možnosť konať pred súdom. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súdom pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Preto, ak súd prvej inštancie neprihliadol na žalobcom preložený listinný dôkaz, nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Taktiež žalobca v odvolaní namietal jeho porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu zmätočnosti a nedostatočnej odôvodnenosti napadnutého rozsudku. Tento odvolací dôvod je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej práv dosiahne určitú intenzitu. Konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

28. K tomu odvolací súd uvádza, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003); porovnaj aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 175/2013.

29. Na základe vyššie uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

30. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštancie, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

31. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

32. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).